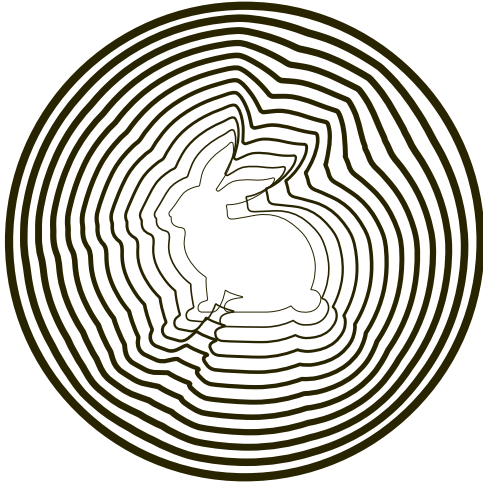

OLAVI KOISTINEN
MOTIVAATIOJÄNIS

**OLAVI KOISTINEN
MOTIVAATIOJÄNIS**

KOSMOS

Romaanin kirjoittamista ovat tukeneet Alfred Kordelinin säätiö, Taiteen edistämiskeskus, Jenny ja Antti Wihurin rahasto sekä Koneen Säätiö. Kirjailija kiittää lämpimästi tukijoitaan.

Kansi: Tero Ahonen

© Olavi Koistinen ja Kosmos 2020

ISBN 978-952-352-029-5

***KOSMOS**

Painettu EU:ssa.

On perjantaiamu, ja liikennevaloissa seisoo mies. Hän ilmaantuu eteemme tietokoneenvärisestä usvasta. Onko hän etsimämme henkilö? Mies hytisee kadun kaistojen välisellä saarekkeella, kuhinan keskellä. Autot rohisevat liikennevaloissa, kuulostaa että niillä on flunssa, kaikillahan on aina. Valitaan hänet. Ei jäädä sen kummemmin optimoimaan sankarivalintaa. Onko hän paras mahdollinen vaihtoehto päähenkilöksi, sitä voivat pohdiskelijat pohtia sillä aikaa, kun tekijät tekevät. Suojatien edustalla parvelee aasialaisia matkalaukkuineen, onttoja, läpinäkyviä turistinkuoria, jotka häviävät suojatien jälkeen maise-masta. Raitiovaunut kolisevat kuin olisivat särkymäisillään. Mies hieroo käsiään yhteen ja hyppelehtii. Kylmänä aamuna pako-kaasu haisee lyijykynälle.

Ryhtykäämme häneksi. Pukeudutaan tähän mieheen kuin märkäpukuun, tunnustellaan hänen olemuksensa sisäpintaa.

Niskaa särkee, kofeiinin takia levoton olo, reisien ihoa kihelmöi. Suussa maistuu kova keltuainen ja aamiaisjugurtti, kaulaa kutittaa kulkukortin naru. ERKAMA OLLI, henkilönnumero 251987, säilytä kulkupassi aina kaulasi pidä Xinfra-konsernin tiloissa, lukee laminoidun valokuvan alla.

Tuota noin, minkäsnäköinen tyyppi. Ohuet hiukset, hyvin ohuet, suippo leuka. Todella ohuttukkainen. Hiukset ovat läheltulkoon ihokarvoja. Mutta emme näe niitä, paitsi kun kävellemme peilin ohi – kun päähenkilö kävelee. Tämä riittää. Ei jäädä kuhnailemaan, ei jäädä havainnoimaan. Tämä ei ole niitä kirjoja,

joissa valitaan piippua. Hän on kotimme tässä kirjassa. Rakastutaan häneen kuin työtehtävään. Solmitaan päähenkilö tiukasti ympärillemme, näin, nyt emme oikeastaan enää näe häntä.

Katse ulkomaailmaan!

Autot hyrisevät aamuäreinä. Pyyhkimet auraavat liikennevaloissa odottavan volkkarin tuulilasista loskaa. Mies seuraa sulkien keinahtelua ja tulee nähneeksi kolmionmuotoisen viipaleen läpi sisälle autoon. Ratissa istuu nainen kevyessä untuvatakissa, jonka alta pilkkottaa hopeanharmaa jakku. Hän veivaa autoradion nuppia. Katseet kohtaavat.

Tyttö vaikuttaa myyjältä, siis mikä *tyttö* eikun nainen vaikka tottahan Alkossa kysyttäisiin paperit häneltä, no nuori aikuinen toimihenkilö.

Siis iätön ja sukupuoleton.

Ammattilainen!

Nainen vilkuttaa etu- ja keskisormella. Mies kiusaantuu. Mies arvelee tuntevansa kohtalonyhteyden. Minullakin on kiire, minäkin haluan päästä jo nauttimaan kuukausipalkkaa!

Ihon alla kihelmöi suihkusaippuan raikkaus. Tänään on perjantai. Se vähän vetää matalaksi. Edessä on viikonloppu, suolaerämaa, 48 tunnin eksistentiaalinen valkoinen läiskä perjantain ja maanantain välissä. Mutta tänään saa olla vielä senior researcher, communication streamliner ERKAMA OLLI henkilönnumero 251987 ja hengitellä lasirakennuksen ilmastoitua sisäilmaa.

Hengittää vain, samalla kun palkka juoksee.

Sisään ja ulos.

Rahaa kertyy joka hengenvedolla.

Kuukaudessa palkkaa maksetaan 3820 euroa, tunnissa 23,8 euroa ja jokaisella hengenvedolla suunnilleen 3,3 senttiä.

Tai viisi senttiä, jos hengittää rauhallisia, syviä joogahengityksiä.

10 senttiä.

15 senttiä.

20 senttiä.

Voi tehdä kaksikymmentä hidasta joogahengitystä, ihan vaikka jonkinlaisen meditaatiosarjan, ja kun harjoitus päättyy, on jo tienannut euron.

Kuukausipalkalla on ihanaa!

Voi laittaa korvanappeihin soimaan jotain musiikkia, fiilistellä työpisteellä, nojata taaksepäin ja vaikka vähän pyörähdellä. Voi tanssittaa sulavasti kääntyilevää niskatukituoliaan. Kun kappale päättyy, on jo tienannut kaksi euroa ja voi käydä kanttiinissa ostamassa Jim-suklaapatukan.

Jotain pitää välillä tehdäkin, mutta käytännössä palkka maksetaan kuitenkin paikallaolon perusteella. Siinä ehtii joogahengitellä. Assistentit ovat kivoja. Assistenteilla on violetti tukka, niiden luona voi notkua ja kysellä, millaista on opiskelijoiden elämä nykymaailmassa. Niiltä voi pyytää pikkupalveluksia ja ne tekevät sellaisia mielellään, koska niillekin maksetaan kuukausipalkkaa per joogahengitys.

Ja jos aika käy pitkäksi, voi tehdä sitä työtä. Virikkeitä on aina saatavilla oman työtehtävän muodossa. Siitä voi tehdä vaikkapa elämänsisällön, jos sellainen sattuu puuttumaan.

Kuukausipalkka.

Se on totisesti kauneinta kommunismia se.

Mies astuu suojielle. Kun hän ylittää reunakiveystä, puhkeaa raitiovaunun liikennevalo kalkattamaan korvan juuressa. Tärykalvot halkeavat.

On tämä nyt jumalauta!

Ääni lakkaa, kiukku jää kumisemaan tyhjänä. Tulee manipuloitu olo, raivostuinko raitiovaunuille? Sitten ajatusten keskiviiva löytyy, hyvä vain että suututti, hyvä toimeliaisuuden näkökulmasta.

Siitä saa kunnan mäkilähdön työpäivään. Kansantalous kasvaisi 0,1 prosenttia nopeammin, jos kaikkia tuutattaisiin joka aamu pasuunalla korvaan.

Se on fakta!

Räntää sataa suojatiele.

Räntää sataa muiden kävelijöiden pipoihin.

Hän näkee ikkunassa heijastuksensa.

Mies on ajanut leukansa sileäksi kuin konepellin ja pukeutunut samaan vaaleansiniseen kauluspaitaan kuin kulkukortin valokuvassa. Siniset kaulukset pilkottavat talvitakin suuaukosta.

Se nopeuttaa vahtimestarin työtä.

Mitä siitäkin tulisi, jos kaikki marssisivat töihin ties missä rytkyissä, ties missä naamioväreissä. Moni marssii. Mies ei ole yksi heistä. Hänen takiaan ei vahtimestarin tarvitse tihrustaa valvontakameran puuroista kuvaa ja miettiä, että kukas on tuo ruokkoamaton kadunmies, joka väittää olevansa ERKAMA OLLI.

Tai siis teollisuusvartijan.

Vahtimestarit ovat nykyään teollisuusvartijoita.

Anteeksi!

He ovat *aula-asiantuntijoita*.

Tässä kirjassa emme käytä vulgaaria kieltä.

Mies tietää, että jos hän tekee osuutensa eli pukeutuu siniseen paitaan, ei aula-asiantuntijan tarvitse tehdä pyöröovella *on person* -tarkastusta eli sanoa päivää mitäs täällä tapahtuu etsitkö kenties yleistä vessaa.

Mies kävelee kohti toimistoja, kohti lasivuoristoa.

Toimistot, jotkut korkeita ja kapeita, toiset matalia ja vaaka-suunnassa kohti pakopistettä kurkottavia, muodostavat yhtenäisen lasimuurin, joka heijastaa maailman reunalta kajastavaa oranssia loimotusta. Aivan kuin ne lähettäisivät videokuvaa auringonnoususta.

Xinfa-konsernin Suomen toimisto hämmöttää räntäsateen takana. Sinne käy matka, sieltä saa kuukausipalkkaa.

Suuri lasikarhu jo heräilee, kääntää kylkeä. Ikkunat hehkuvat kellanvalkoista loisteputkivaloa. Läpinäkyvä toimisto näyttää ikään kuin lähetystä heräämisestään, tai kukin työntekijä omaa eritahtista lähetystään. Yksittäiset ikkunat kertovat, että näin ahkerasti Soile jo vastailee viestiketjuihin, ja tuolla vähän unisemmin Pekka säätää työtuoliaan. Aurinko vasta nousee konttorien kattojen takaa, mutta ihminen on jo sytyttänyt toimistoon valot, ja kansantalouden tulen.

Ihminen 1, aurinko 0.

Oranssi valo ryömii horisontin takaa, mies siristää ja puristelee silmiään.

Taivaasta leijuu valkoisia riepuja.

Mies kävelee parkkipaikan yli ja tuuli tuo kovempaa lunta, heittää kasvoille jäätuntuisia pikku nokareita. Sormensyrjään laskeutuu pieni kide. Se näyttää heittotähdeltä yksittäin nähtynä, ninjavälineeltä.

Vihdoin aurinko, tuo mattimyöhäinen, nousee horisontin yläpuolelle ja toimistojen lasiseinät heijastavat sen suureksi, oranssiksi patsaaksi. Lumisade pehmenee jälleen, kuin aurin-
gonvalon ohentamana.

Räntähiutale laskeutuu miehen otsaan.

Räntähiutale laskeutuu miehen nenään.

Räntähiutale laskeutuu miehen kaulaliinaan.

Räntähiutale laskeutuu miehen alahuulen sisäpintaan.

Mies syö räntähiutaleen.

Mies virkistyy.

Mies mieltii, että räntä on luonnon ilmaista jäätelöä.

Jäätelöharsoa.

Kesäisin räntää voisi pölyyttää hiekkarannalla, ja ihmiset voi-

sivat maata hiekassa tai juosta suu auki vesirajassa. Räntää vain sataisi suuhun.

Siinäpä liikeidea!

Jos rännän saisi vain pysymään kylmänä sen alkaa, että sitä ehtii pölyyttää hiekkarannalla. Se vaatisi paljon energiaa, eikä olisi järin ympäristöystävällistä, siis sehä ois niinku kastelis golfkenttää hiekkærämaassa, mutta onks toi nyt sit oikee ongelma, koska ihmisethän tekevät kaikkea tuhoisaa.

Kuten golfaavat.

Kuten googlettavat.

Saakeli!

Siinähän kuuluu kaikki maailman sähkö, kun Googlessa roikutaan ja haetaan mitä sattuu, niin että palvelimet hehkuvat punaisena.

Aiheesta oli juttu *Concept of Lifessä*, joka on Amerikan paras lehti.

Ihmiset hakevat kaikenlaista tarpeetonta!

Ihmiset googlettavat sellaisia määriä, että siinä luonnonkatastrofissa ei yksi räntähiekkaranta paljoa paina.

Kunpa olisi jo töissä, kunpa voisi jo vaahdota googlettamisesta ai kenelle, no siis tietysti KALIMA EEVA, domain specialist, henkilönnumero 251779.

Voisi sanoa hänelle, että:

Tiäks ku ei se Google oo missää *internetissä*, jengi aina ajattelee, että se on internetissä eli joku virtuaalinen henki mutku Google on fyysisesti olemassa, jossai missä lie keskilännessä ja Haminassa on sellasii palvelinpeltoi eli iha vaa kymmeniituhansii neliömetrei palvelimii, jotka pössyttää sähköö menemään.

Mä luin *Conceptista*, että yhden haun sähköillä vois keittää teekupillisen. Tai ehkä kaksi kupillista jo nykyää ku kaikenlaine metatieto tiäks vaa lisääntyy.

Metatieto.

Mies kuvittelee, kuinka puhuisi työkavereille googlettamisesta.

Hän seisoi kynäkaapin vieressä ja tähdentäisi pointtiaan rauhallisesti, mutta kuitenkin ajatuksia herättelevästi. Kynäkaapille tai tulostimelle sattuneet kollegat myötäilisivät, y, mmm, yhy, tossonpointtii.

Yleensä ne kuuntelevat.

Kyllä Kalimakin kuuntelee, vaikka onkin sellainen, ettei voi ylpeyttään oikein avoimesti lähteä myötäilemään, odottelee siinä printterillä tulosteitaan eikä mukamas keskity kuuntelemaan.

Myöhemmin se saattaa kertoa omana ajatuksenaan jonkin jutun, jonka kuuli alun perin printterillä norkoillessaan.

Metatieto.

Metatieto, se on, se on.

Mies kävelee päin tolppaa miettiessään metatietoa.

Naamaan sattuu.

Silmiin sattuu.

Kun mies puhuu itsekseen, tai mielessään muille, tai pohtii jotain erityisen kimuranttia, silmät alkavat ikään kuin tarkentaa sisäänpäin.

Se on introvertin kipua.

Introvertit näyttävät aina kärsiviltä, koska heidän silmänsä tarkentavat sisäänpäin heidän omiin ajatuksiinsa.

Mies hieroo silmiään ja katsoo ylöspäin, siitä asennosta näyttää, että kaikki maailmankaikkeuden räntä sataa omille kasvoille avaruudesta.

Raajat ovat vetreät.

Aivot hyrräävät jo lämpiminä, naaman vasemmalla puolella nykii elohiiri, nyt oikealla, nyt vasemmalla.

Mies ajattelee, että hänen päivänsä on jo alkanut, täydessä käynnissä, mä oon ollu itseni sisällä sosiaalisessa tilanteessa ja saanu liikeideoita.

Onko rommirusinaräntää?

Voiko sellaista tehdä?

Mies saapuu toimistorakennuksen lasiselle pyöröovelle.

Pyöröovi on jaettu neljänneslohkoihin.

Pyöröovi heittää työntekijöitä sisään ja ulos, sisään ja ulos, molempiin suuntiin samalla pyörähdyksellä.

Nyt on perjantaiamu, ja kaikki ovat menossa sisään.

Pyörähdys menee vähän hukkaan.

Pyöröovea harmittavat aamut, se ajattelee että normaali ovi hoitaisi aamut, sen sijaan pyöröovi on onnellisimmillaan kolmen ja neljän välillä, kun liikennettä on tasaisesti kumpaankin suuntaan ja kaikki kvartaalit täynnä.

Mies astuu pyöröoveen.

Mies pölyyttää räntää hiuksistaan, takistaan.

Mies työntää ovea edellään, outoa ku rusinat toimii jäätelössä mut toimiiko sit hiekkarannalla, no onpa ihme liikeidea, just sellaset pilkulliset bikinit on kivoja polkkabikinit, ei oo muuten valssibikineitä eikä masurkkabiksui, hei kävelinks mä koko kierroksen täs funtsaillessa.

Mies santsaa toisen kierroksen.

Muut ihmiset odottavat räntätuiskussa pääsyä pyöröoveen, etenkin ohuessa nahkatakissa värjöttelevä nuorehko nunna vai kuttaa jo hermostuneelta.

Sori sori.

Ei oo valssibikineitä.

Mikä rikkinäinen tyhmä ajatus, ei kai ny oo koska ei valssibikini tarkoita hölkäsenpöläystä, sama ku jos sanois ei ole sönsöö.

Mies astuu eteisaulaan.

Eteisaula uhkuu terästä, lasia ja raskaita puupalkkeja.

Eteisaula motivoi.

Eteisaula tuntuu uskottavalta.

Eteisaula tuntuu vuosikertomuksen paksulta, kiiltävältä sivulta.

Aulaa varjostavat pyöreät puutolpat, eiku korjaus, kivitolpat, jotka on muotoiltu spartalaiseen tyyliin.

Eiku mikä se on kreikkalaiseen tyyliin.

Mies ottaa askeleen.

Mies ällistelee korkeaa aulaa.

Mies seisoo pipo kädessä ja ~~ihalee kattopalkk~~ ähhh korjaus, mies kävelee määrätietoisesti eteenpäin.

Ei ota askelta, kävelee askelen, maitoa otetaan.

Anteeksi!

Minä vähän ruuvaan tässä lausetta.

Eli kerronnasta Grönroos.

Eli olen tämän kirjan kerronta-asiantuntija, ennen vanhaan olisi varmaan sanottu kertoja. Mitä tekee kerronta-asiantuntija? Hän hääää kulisseyssä. Tulin ihan vain morjenstamaan. Olen sellainen taustatyyppe, että silloin kun hommat menevät putkeen, niin meikäläistä ei kukaan huomaa. Voitte ajatella saunatonttua.

Siispä laatulupaus: tästä eteenpäin ette näe saunatontusta vilaustakaan.

Jatketaan sit hommia.

Mies tuntee eteisaulan korkeuden korvien välissä.

Mies tuntee eteisaulan korkeuden vatsassa.

Mies tuntee –

Sen verran vielä, että olen aika täpinöissäni!

Eikä ihmekään.

On tämä aikamoinen projekti.

Ihan lyhyesti, että mihin pyritään: Tavoitteena on kertoa Suomen paras romaani työelämästä. Ei kun siis, otetaan uusiksi. Toi oli laimeasti muotoiltu. Kansainväliselle tasolle pyritään tietysti, Suomi on hyvä koelaboratorio ja välietappi matkalla maailmalle. Ensin otetaan haltuun kotiyleisö, kotimarkkinat, mutta viime kädessä on luonnollisesti tarkoitus kirjoittaa kansainvälinen menestyskirja.

Joka kertoo nykyajasta ja tulevaisuudesta. Joka toimii karttana ja kompassina tähän repaleiseen maailmaan.

Myönteinen, mutta rehellinen kirja. Tai rehellinen mutta myönteinen, ehkä mieluummin niinpäin. Että suuhun jää positiivinen loppukiekaisu.

Mutta ei siis tosiaankaan mitään hymistelyä.

Kipukohdat tiskiinkin!

Armoton, mutta valoisa teos on tilattu.

Ja toi toi siis juonivetoisuus on kerronnan perusratkaisu eli kohta pitäisi alkaa tapahtua ihan kunnolla. Siksi täytyykin jo jatkaa!

Eli eli.

Mutta siis myös kuvailu toteutetaan laadukkaasti. Tää on monikärkiohjus. Kansainvälinen menestys tarkoittaa käytännössä:

- 1) Arktisen neuvoston kirjapalkinto
- 2) Yhdysvaltojen markkinat ja siellä menestyminen

Laadukas ja perinpohjainen kuvailu etenkin ykköstä silmällä pitäen, ja sitten juonivetoisuus per kakkospointti. Sellainen niinku yksinkertainen, suoranuottinen uljaus on meidän tyyliä, koska sellainen yleensä avaa ovet jenkkimarkkinoille.

No niin, jatketaas.

Mies tuntee eteisaulan painon harteillaan.

Mies tuntee –

No joo eli Grönroos vielä, unohtui äsken sellainen oleellinen info, että yleisö osallistetaan projektiin alusta lähtien eli aiheutun-
nisteella #rakentavaromaani voitte seurata ja kommentoida kir-
jaa, ihan sitä mukaa kun tätä kamaa syntyy. Kirjan työnimenä
siis *Rakentava romaani*.

Kappas vain. Täällä onkin jo jotain kommentteja. Itse asiassa,
täällä palautekanavassahan on jo täysi rähinä päällä.

JohannaLautaketo: Huolellista työtä, joskin verkkaista,
alkaa olla jo selvää että töihin ollaan matkalla. Päästäänkö sinne?
#rakentavaromaani.

MarkusYliHeikura (Kiteen yrittäjät): Erittäin mielenkiin-
toinen projekti, täytyy sanoa, menee ehdottomasti seurantaan.
Mainiota @OlaviKoistinen! Mahtavaa, että tavoitteeksi on ase-
tettu rohkeasti Yhdysvaltojen markkinat. Siellä ei suomalaisia
tuotteita ole yhtään liikaa nähty #rakentavaromaani

TeroKarsteinen: @JohannaLautaketo Oisko siellä menossa
kertojan lakisääteinen kahvitauko #demarit #rakentavaromaani

MarkusYliHeikura (Kiteen yrittäjät): @TeroKarsteinen
kahvitauot kuuluvat paikallisen sopimisen piiriin, tosin ovat jo
katoavaa perinnettä

ByroSuomiVahti: Jos et tykkää @JohannaLautaketo niin
ei ole pakko lukea? Pakollista on vain ruotsin kielen opiskelu
#byrosuomi

Jaahas!

Siellä on luettu joka sana. Lukijat ovat brutaalin rehellisiä, ja
hyvä niin, ei kansainväliselle tasolle päästäkään ilman armotonta

yleisötestausta. Täähän on maratonjuoksu käsi kädessä yleisön kanssa.

Mies tuntee eteisaulan korkeuden korvien välissä.

Mies tuntee eteisaulan korkeuden vatsassa.

Mies huimaantuu.

Mies loksuttaa kieltään, kohta jo klikkaillaan meilejä!

Eteisaulan penkit ovat sellaista puuta, ettei köyhällä ole siihen varaa, nimittäin köyhällä yrityksellä.

Puulaji kertoo, että imperiumista on kyse.

Puulaji on kaukaa.

Puulaji on jokin harvinainen borneonjyrkännebambu, joka on kuollut jo sukupuuttoon, vaikka siitä olisi voinut uuttaa syöpälääkettä.

Uttamatta jäi, koska bambu on hakattu penkeiksi auloihin.

Jos nuolee penkkejä, voiko pelastua syövältä?

Ei se niin toimi.

Ei yksikään puulaji hakattuna pelasta syövältä, vaan lääke pitää uuttaa borneonjyrkännebambusta tieteen keinoin. Nykyisessä tilassaan bambu on myrkyllisellä penkkivahalla päällystetty ja jos sitä ryhtyy nuolemaan, saa lähinnä uuden syövän penkkivahasta.

Ei kaikkiin hupsutuksiin pidä lähteä.

Jos käy nuolemassa firmojen eteisaulojen penkkejä parannuksen toivossa, niin iltapäivälehteenhän siitä joutuu.

Tai pääsee.

Jos julkisuus kiinnostaa, niin siitä vaan, kieli penkkiin. Kun iltapäivälehdessä uutispäällikkö siitä kuulee, innostuu hän niin, että läpsäyttää kätensä yhteen.

Tällä mennään!

Sairaudet, jumalauta, ne yhdistävät.

Tirkkonen, tavoita se tyyppi, ja soita liitosta kommenttia.

Tehdään graafi.

1) Täältä hän tuli 2) Tässä kieli kävi, nuoli kertoo nuolun suunnan.

Lukijat aktivoidaan.

Mitä sinä olet nuollut turhan toivon vallassa? Kerro meille.

Mies ei halua julkisuutta, vaan ohittaa penkin.

Mies kuulee askeltensa kaiun avarassa hallitilassa.

Mies ajattelee automaattikahvia.

Mies ajattelee sermejä.

Sermien yli työkavereista näkee vain pään.

Työntekijät ovat pelkkiä päitä.

Eihän töissä muuta tarvitaakaan kuin päätä, mies ajattelee, ois parempi jos multakin ois ruumis kokonaa irrotettu ni ei tulisi mitää ammattitauteja, pukama niskakipu hiiriranne näyttöpäätelä kihti ynnä muita.

Työpäivä alkaa liukua mieleen.

Työpäivä on leveä amerikanrauta, joka rullaa hitaasti kulman takaa. Eräät onnelliset saavat ajella sillä aamusta iltapäivään.

Mies tietää, että on erityisen kiiltävä töissä.

Hiukset kiiltävät.

Silmät kiiltävät.

Kravattineula kiiltää.

Suu ei kiillä.

Suu on limainen ja kieli velloo siellä, kieli märskyy ja velloo kuin kauhuelokuvan hirviö liian pienessä luolassaan.

Meillä kaikilla on hirviö suussa.

Miehen askel on kevyt.

Mies kävelee ohutta kuukävelyä, koska eteisaulan kiilto, uskottavuus ja kattopalkkeihin kurottuvaisuus saavat askeleen kevyeksi.

Mies saapuu hisseille.

Hissiä odottelee jo YLIKAHRI HANNU, toimitusjohtaja ja country manager, henkilönnumero 241309.

Toimitusjohtaja näyttää samalta kuin vuosikertomuksen valokuvassa, suittu mies, pitkä kuin punahonka, popliinitakki, jämerät kehyksettömät silmälasit.

Hissi aukeaa.

Hissiin astuu mies, etukulmaan.

Hissiin astuu toimitusjohtaja, peräkulmaan.

Toimitusjohtaja nyökkää.

Mies nyökkää.

Mies painaa nappia 7, toimitusjohtaja nappia 9.

Hissi nousee.

Toimitusjohtaja tuoksuu kahvilta.

Toimitusjohtaja ei vaihda jalansijaa.

Toimitusjohtaja ei tee turhia kädenliikkeitä.

Toimitusjohtaja ei tee turhia päänliikkeitä.

Toimitusjohtajan parta on ajeltu.

Toimitusjohtajan kasvot ovat täydelliset.

Toimitusjohtajalla on leuassa luomennokare, mutta sekini on vain kiintopiste, joka tekee kasvoista jäməkämmät.

Toimitusjohtajan luomi on piste i:n päällä.

Mies ajattelee, että i on hieno kirjain, seisoo tukevalla jalustalla, sen piste on kruunu kirjainten kuninkaan päässä hei ajatteleks mä jotain kirjaimii tässä.

Toimitusjohtaja rykii.

Mies huokaa äänettä helpotuksesta.

Onneksi toimitusjohtaja Ylikahri ei osaa lukea ajatuksia, koska muuten toimitusjohtaja saisi tietää, mitä minä ajattelen iistä. Hän saisi esimerkiksi tietää, että minun mielestäni i on kirjainten leijona.

Jos toimitusjohtaja sen tietäisi, voisi hän ihmetellä, että

minkä takia tuollainen iinajattelijä on meille rekrytoitu.

Mies yrittää olla ajattelematta muita kirjaimia.

Mies yrittää olla ajattelematta erityisesti y:tä, joka on sellainen vähän epäilyttävä ylösalainen haaroväli.

Toimitusjohtaja katsoo hissien lasiseinän läpi.

Toimitusjohtaja katsoo yläviistoon, valoisaan tulevaisuuteen, seisoo samalla tavalla kuin seistään vuosikertomuksen valokuvassa.

Mies vaihtaa jalansijaa.

Mies on huonosti painotettu jakkara.

Mies ajattelee, että toimitusjohtaja istuu ylimmässä kerroksessa näköalapaikalla.

Toimitusjohtaja ajaa yritystä kuin autoa.

Tai lentokonetta.

Mies ottaa turhan sivuttaisaskeleen.

Mies tekee turhan kädenliikkeen.

Mies jännittyy.

Mies huomaa, että vasen käsi on koholla.

Vasen käsi käy hieromassa leukaa, ettei olisi turhaan koholla.

Vasen käsi käy niskassa.

Vasen käsi ei välitä miehen toiveesta, että voisi jo laskeutua, vaan jää seikkailemaan hermostuksissaan.

Vasen käsi käy hieromassa tukkaa.

Vasempaan käteen tarttuu lastuja päästä.

Vasen käsi hieroo leukaa.

Mies ajattelee, että yksi hieraisu on tiedostamaton ele.

Mies ajattelee, että kaksi hieraisua on hermostumisen merkki.

Mies ajattelee, että kolme hieraisua tarkoittaa, että leuassa on hierottavaa.

Mies ajattelee, että jatkuva hierominen on persoonallisuuden piirre.

Mies valitsee jatkuvan hieromisen.

Mies toivoo, että vasen käsi hieroisi leukaa vielä hetken, ja käsi tekeekin työtä käskettyä, hetken aikaa hieroskeltuaan laskeutuu levollisena vyötärölle.

Mies tekee turhan päänliikkeen.

Mies tekee turhan kielenliikkeen.

Mies tulee ajatelleeksi, että sitä ei toimitusjohtaja näe.

Se on yksityinen ele.

Mies ilahtuu ja helpottuu oivaltaessaan, ettei toimitusjohtaja voi nähdä, mitä hänen kielensä puuhailee.

Ilosta märkänä kieli alkaa temmeltää suussa.

Kieli pyörii.

Kieli nuolee itseään.

Kieli pyyhkäisee kitaa vasemmalta, oikealta, pohjasta ja katosta.

Kieli nuolee kitalakea.

Kitalaessa tuntuu tuuletusaukon kaltaisia viiltoja.

Kitalaessa tuntuu kovempi etuosa.

Kitalaessa tuntuu karheutta.

Kieli taittuu kaksinkerroin, tunnustelee omaa nypyliäistä pintaansa, onpa kivaa kun suussa myllertää tämmöinen valpas lehmä.

Tätä ei toimitusjohtaja näe.

Mies pohtii, mitä toimitusjohtajan kieli tekee.

Mies pohtii, miltä toimitusjohtajan kieli maistuu.

Virhe!

Mies oivaltaa, että tilanne karkasi käsistä.

Mies häpeää.

Mies ajattelee, että toimitusjohtajan kielen maun pohdiskelu on sama kuin toimitusjohtajan suutelemisen pohdiskelu.

Ja suutelemisen pohdiskelu lienee irtisanomisperuste.

Ainakin suuteleminen olisi.

Mies naurahtaa.

Miestä nolottaa oma naurahdus.

Miestä hävettää oma nolotus.

Tulee sellainen pakkoajatus, että jos nyt painautuisi toimitusjohtajaa vasten ja suutelisi, se olisi potkujen paikka. Tai ainakin arvokeskustelun.

Mies hahmottaa haisevansa hielle.

Mies ajattelee, että on vanha ja haisee siksi pesemättömälle takille.

Mies ajattelee, että vuodet ne pakkautuvat hajuna kainaloon, ja häpeää heti tekotaiteellista mietettään.

Mies hikoilee.

Järki sanoo, että rauhoitu.

Järki sanoo, että on turha hävetä.

Järki sanoo, että toimitusjohtaja on jo nähnyt kaiken.

Järki sanoo, että toimitusjohtajaa on varmasti suudeltu eri-näisissä hisseissä.

Toimitusjohtaja varmasti ajattelee, että hisseissä saa kasvoilleen kaikenlaista, mikään hississä tapahtuva inhimillinen asia ei varsinaisesti enää yllätä.

Mies nyökkää.

Mies sanoo: *hisseissaa kasvoilln kaikl.*

Toimitusjohtaja Ylikahri havahtuu, kääntää päätänsä, laskee leukaansa katsoakseen itseään lyhyempää miestä silmiin.

Mitäettä, toimitusjohtaja kysyy.

Eiku anteeks eimitää, mies vastaa.

Mies punehtuu.

Pitikö se sanoa ääneen?

Hissi pysähtyy neloseen, ja mies häpeää.

Hissi pysähtyy viitoseen, ja mies häpeää.

Hissi pysähtyy kuutoseen, ja mies häpeää.

Hissi jotenkin omituisesti hidastelee kuutosen ja seiskan välissä, aivan kuin vetoköydessä olisi löysää.

Hissi pysähtyy seiskaan.

Häpeävä mies poistuu hissistä.

Häpeävä mies kävelee kulmikkain askelin käytävää.

Häpeävä mies kävelee ovea pahki.

Nenä joustaa.

Ovi ei anna periksi.

Häpeävä mies pitelee kipeää nenäänsä.

Häpeävä mies vetää ovea.

Häpeävä mies vuotaa verta nenästä.

Häpeävä mies kävelee avokonttorin läpi karsinaansa, verta tiputellen.

Häpeävä mies istuu työtuoliinsa.

Häpeävä mies ei osaa häpeältään edes istua.

Häpeävä mies kääriytyy sikiöasentoon työpöydälleen ja vaikei, että voi voi ku minnuu ny nolottaa.

Häpeän hetkellä miehellä laukeaa aina tekokarjalanmurre.

Häpeävä mies istuu tuoliinsa.

Häpeävä mies huomaa, että häpeän terä alkaa taittua, omat liikkeet eivät tunnu enää yhtä kulmikkailta kuin äsken.

Lievästi nolostunut mies säätää työtuoliaan.

Lievästi nolostunut mies käynnistää tietokoneen.

Tietokone fanfaroi.

Ta-daa!

Olen käynnissä!

Fanfaarista tulee hyvä mieli, tietokone onnittelee käyttäjää päivän ensimmäisestä onnistumisesta, sellaista positiivista asennetta todella tarvitaan.

Ta-daa itsellesi, veikko, ta-daa.

Tietokone kuljettaa sähköä eestaas.

KOSMOS

MIES TUHOAA SÄHKÖPOSTIN.
Olli Erkama on senior researcher kiinalaiskonserni Xinfassa, jossa käynnistyy organisaatiouudistus. Sen tarkoituksena on vauhdittaa huolta yhtä lailla työpaikkaruokalan menusta kuin tekoäly pitämään hyvinvoinnista. Siitä alkaa tapahtumakulku, jossa työntekijöiden tarjottu mirtatsapiinikana on ongelmista pienimpiä. henkilöistölle tarjottu mirtatsapiinikana on ongelmista pienimpiä.

MIES TUHOAA SÄHKÖPOSTIN.
Jos tämä olisi perinteinen romaani, Erkama ja hänen työtoverinsa Jos Jos Kalima, domain specialist, nousisivat tapahtumakulkuun Eeva Kalima, domain specialist, nousisivat tapahtumakulkuun taisteluun ihmiskunnan ja kaikkien työläisten puolesta. Tämä ei ole perinteinen romaani.

MIES TUHOAA, TUHOAA, TUHOAA.
Motivaatiojännitys on romaani, jossa kertoja kirjoittaa joukkoistettua Motivaatiojännitys on romaani, jossa kertoja kirjoittaa joukkoistettua kohderyhmätietoa ja tekoälyllä avustettua romaania työstä ja elämästä. Siinä on kilokaupalla digitaalisen ajan realismia, kupillinen hersyvää huumoria, hypyyssellinen amerikkalaisia postmodernisteja, laadukas algoritmi ja 256 Gt:n USB-tikullinen Olavi Koistista!